

[Lorentzen.]

punkt, til hvilket han skulle være afskediget på grund af alder, må medregnes som tjenestear ved afgørelsen af spørgsmål om pensionsalder.

Vedrørende § 67, hvori der står, at folkekirkens forfatning ordnes ved lov, har der i udvalget været ført forhandlinger om, hvorvidt paragraffen burde have en tilføjelse i overensstemmelse med grundlovsforslaget af 1939, men da der ikke kunne opnås enighed herom, måtte forslaget falde, og mit parti har ikke fundet anledning til at få indføjet en bemærkning herom i betænkningen, selvom der hos et betragteligt antal medlemmer indenfor venstre — hvor stort et antal skal jeg ikke kunne sige — ville have været sympati for en ændring eller tilføjelse til § 67 i den omtalte retning. Jeg kan derfor ikke undertrykke den bemærkning, at de konservative medlemmers tilføjelse til betænkningen i alt fald kom i allerallersidste øjeblik.

Ændringsforslagene til § 71 og § 72, stk. 1, 2. punktum, tilsigter at skabe den største betryggelse for alle borgere uden hensyn til afstamning.

Ændringsforslaget til § 72, stk. 4, hvor efter „indankes“ ændres til: „indbringes“, skyldes, at retsplejeloven opererer med to former for appel, nemlig anke og kære, hvorfor man finder det rigtigst, at grundloven benytter et neutralt udtryk.

Ændringsforslaget til § 72, stk. 6, går ud på en nydannelse og beskyttelse for borgerne, idet det giver adgang til at få lovligheden af en frihedsberøvelse, der ikke har sin årsag i strafferetsplejen, prøvet for domstolene eller anden dømmende myndighed, som måtte blive oprettet i henhold til eventuel senere lov.

Udvalget foreslår, at der sker den ændring, at udlændinge i overensstemmelse med lov nr. 226 af 7. juni 1952 i et vist omfang kan være afskåret herfra. Rigsdagen har, som lovens dato viser, for kort tid siden haft lejlighed til at tage stilling til hele dette problem, og da den har nedfældet sin vilje med hensyn til dette i loven af 7. juni 1952, finder man det rimeligt, at der stilles ændringsforslag i overensstemmelse dermed.

§ 73 indeholder en yderligere beskyttelse af borgernes frihed, idet der nu også kræves retskendelse for brud på post-, telegraf- og telefonhemmeligheden, og heri gør ændrings-

forslaget ingen forandring, idet det alene er et forsøg på at bringe de tre nævnte goder i samme klasse som bolig og hus.

Jeg skal dernæst tillade mig at gøre et par bemærkninger om § 74, selvom der ikke er stillet noget ændringsforslag til denne paragraf eller af udvalget gjort bemærkninger om den i betænkningen. Imidlertid har både udvalget og forud for udvalget forfatningskommissionen modtaget anmodninger fra indflydelsesrige organisationer om at få indføjet bestemmelser i § 74 svarende til den nuværende grundlovs § 80, der i højere grad er egnet til at beskytte ejendomsretten, end tilfældet har været efter den gamle grundlov. Der har også her i tinget under første behandling været anført betragtninger i den retning. Der vil i mit parti altid være megen lydørhed i retning af at søge en så stærk beskyttelse af ejendomsretten som muligt, men ganske bortset fra politiske muligheder tror jeg, at mange betydelige mænd overser en meget væsentlig ting. I vor gamle grundlov af 1849 står som første sætning i § 80: „Ejendomsretten er ukrænkelig“. Denne sætning står stadig i grundloven, og den går igen i grundlovsforslaget. I en tid, der jo ikke er så forfærdelig overdådig på skarpe lovkoncipister, mon der da er nogen, der vil være i stand til at udtrykke det stærkere eller bedre? Jeg tror ikke, at der er nogen, der evner at formulere det stærkere og fastere end med disse ord: „Ejendomsretten er ukrænkelig“. Det er derfor ikke ordene, der kræver en ændring, men muligvis vor mentalitet, Deres og min, for kun ved at kæmpe for en mentalitet, der kræver beskyttelse for naboens goder, kan ordene få det stærke indhold, som utvivlsomt har været tanken i 1849, og jeg tør ikke benægte, at sindet i nogen grad er løbet fra ordene, og til syvende og sidst er det sindet, der giver en paragraf indhold.

Må jeg iøvrigt have lov at bemærke angående den samme paragraf, at den indeholder i en vis forstand en tredeling, idet det er lovgivningsmagten, der bestemmer, om almenvellet kræver en vis ekspropriation — hvorvidt der angående dette spørgsmål er rekurs til landets domstole, skal jeg ganske lade ligge i denne forbindelse. Derimod er det givet, at vedkommende, der får foretaget ekspropriation i henhold til en ekspropriationslov, kan forlange prøvet ved domstolene, om den ekspropriation af hans ejendele, der finder sted, er i overensstemmelse med